

deszka

GIMESI DÓRA

Az időnk rövid története

ÖREGEKRŐL FIATALOKNAK

A formáról: a négy idős szereplő, Csabi bácsi, Mara néni, Marcella néni és Tibi bácsi, valamint Bátor kutya asztali bábként jelenik meg az előadásban. Mozgatóik (Csabi, Mara, Marcella, Tibi) végig látszanak mögöttük. A figurák két énje (az idős és a fiatal) olykor másként cselekszik vagy reagál. Ez a két réteg a szövegek és instrukciók szintjén is különvlik, így (például) a „Mara néni” mindig a báb szövegét/cselekvését, míg a „Mara” a mozgatót jelöli.

EGYEDÜL

A térben öt kisasztal, négy asztalon egy-egy bőrönd, a bőröndökben egy-egy idős báb a saját életterében. Mozgatóik még nincsenek mögöttük.

Az ötödik kisasztalon egy régi lemezjátszó. Tibi feltesz egy lemezt. A lemez megakad, kattog, ez lesz a ritmusjáték alapja.

A négy öregembert külön-külön, a saját életterükben ismerjük meg. A jelenetek snittszerűen váltogatják egymást.

TIBI BÁCSI 1.

Kis külvárosi lakás. Rengeteg fénykép (evezés, kirándulás, baráti társaságok), az egyik sarokban egy kisasztalon vonalas telefon, hátul WC.

Tibi bácsi valaha nagy társadalmi életet élt, de már hosszú évek óta egyedül van. Berendezkedett erre, a környezetében minden a kényelmét szolgálja. Kialakította az élete rendszerét, amely nagyrészt a tévé, a WC és az ágy között zajlik.

Tolószékes, de ez majd csak később derül ki, amikor beleül.

A jelenet első fele néma: az öregember még fekszik, amikor megcsörren a telefon.

Nagy nebezen, iszonyú abszurd mozgássorok és tevékenységek folyamányaként végül sikerül felülnie, átvarázsolni magát a toloszékebe, melyet Tibi helyez be a térbe.

Ez egy viszonylag hosszú, többlépcsős etűd egy viszonylag egyszerű probléma (a telefon felvétele) megoldására.

Végül odagördül a telefonhoz, minden akadály elhárul. Felveszi.

Az idei *DESZKA Fesztivál* 2017. március 27. és április 2. között zajlott Debrecenben. Szerkesztőségünk az itt olvasható összeállítással kapcsolódik a kortárs színházi seregszemléhez.

TIBI BÁCSI: Halló?

A másik oldalon ebben a pillanatban teszik le: sípolás.

MARA NÉNI 1.

Szoba a Hosszú Alkony idők otthonában. Ízlésesen berendezett, némileg zsúfolt tér: mintha egy 100 négyzetméteres nagypolgári lakás és vele az egész élet lenne itt összecsomagolva egy szobányi helyen.

A falon fekete-fehér fotó, mely a fiatal Marát ábrázolja.

Az otthonban nagy élet van, megy a tévé, behallatszik a zaj a társalgóból. Mara néni a fésülködőasztalnál ül és keresztrejtvényt fejt. Elegáns fehér selyem pongyoláját csillogó bróssal fogja össze. Csaknem teljesen kopasz.

MARA NÉNI: Ver-di, nem, hét betű. Puccini. Pu-cci-ni. Ez az. Párizs északi pályaudvara... Gare du Nord, ez könnyű.

A társalgóban bekapcsolják a tévét. Behallatszó hangok (a színészek adják őket háttal, akárcsak a tévé szignálját).

TÉVÉ: A Corega műfogsorrögzítő soha nem hagyja cserben! Amióta Coregát használok, a mosolyom is őszintébb!

MARA NÉNI: Gare du... Lehalkítanák, kérem? Köszönöm!

BÁCSI 1: Én egyszer úgy röhögtem a Benny Hillen, hogy zutty, kiesett a fogam, most képzeljék, röhögök, aztán, zutty, kiesik!

NÉNI: Jaj, miért kell mindig ezeket mutatni, mindig a műfogsorragasztó meg a hüvelygomba!

BÁCSI 2: (röhög) Nővérke, nővérke!

Tévéből Szerencsekerék-szignál.

NÉNI: Na végre, kezdődik a Szerencsekerék.

BÁCSI 2: Nővérke!

BÁCSI 1: Marika, kezdődik a Szerencsekerék!

TÖBBIEK: Marika! Marika! Jöjjön már, hát kezdődik! Marika!

Mara néni a zaj alatt mozdulatlanul ül sokáig. Aztán elhajítja a ceruzáját a társalgó irányába.

NÉNI: Nem jön.

CSABI BÁCSI 1.

CSABI BÁCSI: Na, Bátor! Gyere Bátor, megyünk pisilni. Gyere!

A kutya nem mozdul. Csabi bácsi nagyot sóhajt. Gondolkozik.

CSABI BÁCSI: Sajnálom öregem, de sétálni csak kell. Hát nem? Hát de.

MARCELLA NÉNI 1.

Nagyon tevékeny öregasszony, folyton rohan, tesz-vesz, intézkedik. A mozgás nem okoz neki gondot, ellenben nem lát jól.

Éppen a szemészeten ül a székekben hatalmas szemüveggel az orrán, és a táblát olvassa.

MARCELLA NÉNI: 42, 78, 31, 73, 12, 48, 32, mostan jön a piros vonal, olvassam alatta is? Olvasom. 24, 34, 71, 27...

Csörög a mobilja. Valami Beyoncé. Leveszi a szemüveget, megnézi, ki hívja, de közben folyamatosan beszél.

MARCELLA NÉNI: Bocsnát, az unokám állította be. Mondom, rakjál már rá valami szép vidám zenét, mire ő, Beyoncé. *(megnézi a kijelzőt, megőrül neki)* Jaj, ez a fiam Ausztráliából, ezt fölveszem.

TIBI BÁCSI 2.

Ül a telefon mellett, bátha újra megcsörren. De nem, ezért visszaszalmozik az ágyhoz, de eszébe jut, hogy vécére kell mennie. Elgurul a WC-ig, nagy nebezen átül. Közben az orra alatt káromkodik.

Abban a pillanatban, hogy leül a vécére, megint megcsörren a telefon.

MARA NÉNI 2.

A zaj még mindig behallatszik a társalgóból.

TÉVÉ: Az első feladvány tehát egy latin közmondás. Hú, hát ez nem könnyű! Azt már látjuk, hogy az utolsó betűje I. I, mint Ilma.

MARA NÉNI: *(maga elé)* Memento mori.

BÁCSI 1: Alea iacta est.

NÉNI: Az nem i-re végződik.

BÁCSI 1: Mire nem végződik?

BÁCSI 2: Ne ordítson már, nem látom magától a tévét!

CSABI BÁCSI 2.

Nagy nebezen elindul, egy gurulós bevásárlókocsin, ún. „nyanyatankon” húzza maga mögött a már mozgásképtelen kuttyát, akit gumipókkal erősített fel az eszközre.

Találnak egy padot, Csabi bácsi leül. A kutyát nyanyatankostól maga mellé teszi. Ülnek. Csabi bácsinak remeg a keze. Nézik a forgalmat.

CSABI BÁCSI: Volkswagen Polo. 1.4-es. Négy hengeres.

TROLI: Ajtósi Dürer sor. A következő megálló...

CSABI BÁCSI: Négy percet késett.

Galambok burrognak. A kutya felkapja a fejét.

CSABI BÁCSI: Nézd, Bátor, galamb! Tudom, öreg, tudom. Vadásznál, mi? Hát persze, hogy vadásznál.

MARCELLA NÉNI 2.

Felveszi a telefont.

MARCELLA NÉNI: Hálló? Fiam? Hálló, hálló, nem hallak jól. Várjál, ideraklak, hogy lás-sál. Hogy mi? Ja, hát tudod. Öregesen. Nem történik már énvelem semmi. A jó múltkorában voltunk az asszonyokkal fönt Pesten, mondtam? Nem, nem a színját-szósokkal, a kézimunkakörrel! Volt egy ilyen hogyishíjják, flashmob. Te, hogy az milyen rém jópofa dolog! Fölmentünk az asszonyokkal, aztán körülhorgoltuk a Deák teret. Várjál, majd elküldöm, fönt van az interneten is. Most leteszem, mert a doktorúr igen integet, hogy tegyem le. Majd hívlak még. Puszi!

Leteszi a telefont, felveszi a szemüveget.

MARCELLA NÉNI: Már elnézést, csak a fiam volt Ausztráliából, elektrotechnikus, hat hó-napra mentek ki három évvel ezelőtt, most mit lehet tenni, mondja meg. Folytassam a piros vonaltól? 24, 34, 71, 27, 73. Mi? Jaj, doktorúr, ne mondjon már ilyet, hogy fej-ből mondom! 78 éves vagyok, hogy jegyeznék már meg ennyi sok számot fejből?

TIBI BÁCSI 3.

Folyamatosan csörög a telefon, míg ő nagy nehezen feltápáskodik a vécéről, oda-vonszolja magát, diadalmasan felveszi.

TIBI BÁCSI: Halló! Igen, én vagyok. Hogy ki? *(lassan formálja a szavakat, mindent beismétel, szinte el se hiszi)* Mit? Fűrógépet? Ja, hogy futógépet! Hogy vásárolnék-e digitális otthoni futógépet? Ingyenes házhozszállítással? És még egy kedvezményes üdülést is nyerhetek a Magas Tátrába? *(megnézi a telefont, ordít bele a kagylóba)* Hát már hogy a tarka faszba ne vásárolnék, hát másra sincs szükségem, mint egy digitális futógépre, édes fiam!

Elindulnak a kutyával, megállnak egy bódénál.

CSABI BÁCSI: Kezicsókolom Terike, egy sorsjegyet kérek.

Sorsjegy-etűd remegő kézzel: a pénzt nem tudja kiszámolni, folyton leejti, elejti, a remegő kezét megpróbálja lefogni a másikkal. Végül megkapja a sorsjegyet, a kaparáshoz viszont jól jön a remegő kéz. Kuncog magán. Lekaparja a sorsjegyet.

CSABI BÁCSI: Hát, Bátor. Ma se nyertünk.

MARCELLA NÉNI 3.

Kijön az orvostól. Közben telefonál.

MARCELLA NÉNI: Hálló, fiam? Na, csak a szemészeten voltam, meg kellett újítani a jogosítványt. Mi? Már mért ne sikerült volna? 60 éve ugyanazok a számok, nem képezed, hogy nem tudom kívülről!

Felpattan a Babettájára és nagy berregéssel elhajt.

MARA NÉNI 3.

Mara néni nagyon fülel a társalgó felé, már érdeklí, mi lesz a megoldás.

TÉVÉ: Amit eddig tudunk: négy szó, négy i betű! És igen, a harmadik szó első betűje is megvan: G!

BÁCSI 2: P?

BÁCSI 1: Mi?

BÁCSI 2: Mint mondott? P, mint popsi?

NÉNI: Nem! G! G, mint galamb!

BÁCSI 2: Ja! Akkor nem tudom.

TÉVÉ: Micsoda játék! A második szó első és utolsó betűje is T, mint Tamás! Nem szeretne valaki rákérdezni?

MARA NÉNI: *(diadalmasan)* Sic transit gloria mundi.

TÉVÉ: A megoldás: Sic transit gloria mundi!

BÁCSI 1: Az mit is jelent?

BÁCSI 2: Nővérke, behugyoztam!

MARA NÉNI: Így múlik el a világ dicsősége.

Mara feladja Mara néni fejére az ősz parókát, megigazítja, a báb belenéz a tükörbe.

A LEVÉL

A levél kívülről érkezik. Ugyanaz a szöveg, felváltva olvassák. Az első néhány megszólalást a bábok, a középső szakaszokat a színészek, a végét ismét a bábok. Mindenki a maga módján reagál. Tamás hangját felvételről halljuk: idős ember hangja.

TAMÁS: Kedves Barátom! Ha most ezt a levelet olvasod, az két dolgot jelent: egy, még élsz, amihez ezúton is gratulálok. Ebben a korban minden nap ajándék. Én csak tudom, hiszen – és most jön a kettő –: én már nem élek.

Mara néni, majd Mara is nagyot sóhajtott.

CSABI BÁCSI: Amennyiben hiszel a mennyországban, most állj meg egy percre, nézz föl, és gondold azt, hogy egy felhőn ülök, és Albert Einsteinnel ultizom.

Mindenki felméz az égre, Tibi bácsit kivéve.

TIBI BÁCSI: Ez ugyan kevésbé valószínű, mivel nem tudok ultizni, de egy gondolat-kísérletet megért.

MARCELLA NÉNI: Midőn ezt a levelet írom, természetesen még élek. Már amennyiben élet ez: egy kórház intenzív osztályán. Holnap végre megműtenek, és valószínűleg sosem ébredek fel többé.

TIBI BÁCSI: 82 éves vagyok, nincs se kutyám, se macskám, és elegendő van az egészből.

MARA NÉNI: Ellenben egyre több minden jut eszembe a fiatalságomból. Olyan dolgok, amelyekről azt hittem, rég eltűntek az emlékezet útvesztőiben.

A színészek felméznek, most már ők olvassák a múltba repítő levelet.

CSABI: Mintha csak tegnap lett volna, amikor indiánosdit játszottunk a Holt-Tiszán.

MARCELLA: Amikor utoljára csókoltál meg a vasútállomáson.

TIBI: Amikor azokat a borzasztó vicceket mesélted a laktanyában.

MARA: Amikor már évek óta ostromoltalak, és te végre igent mondtál.

CSABI: Évtizedek óta nem hallottam felőled, mégis olyan elevenen állsz most előttem, mintha sosem engedtük volna el egymást.

TIBI: Igazán felhívhattalak volna.

MARA: Vagy a szokásos karácsonyi lap aljára is írhattam volna pár sort.

CSABI: Megkérdezhettem volna, hogy vagy, megírhattam volna, hogy vagyok.

MARCELLA: Most már persze mindegy.

MARA NÉNI: Képzeld, az utóbbi napokban lett egy nevetséges rögeszmém. Megpróbáltam elhessegetni magamtól, de ma éjjel már aludni se tudtam miatta, így kénytelen vagyok megírni neked.

MARCELLA NÉNI: Látni akarom Velencét. A gondolákat, hidakat, a tengert. Fene gondolta, hogy vénségemre ilyen szentimentális leszek, de ezért az egyért még szeretnék egy kicsit élni.

CSABI BÁCSI: Amennyiben megkaptad ezt a levelet, már kikövetkeztetheted, hogy nem sikerült.

MARA NÉNI: Meghaltam.

TIBI BÁCSI: És nem tengerzúgással a fülemben haltam meg, hanem egy műtőasztalon, egy zöld lepedő alatt. Nem akarom sajnáltatni magam, de ez azért – ahogy az egyik fiatal beteghordó mondaná – elég tré.

MARCELLA NÉNI: Te viszont még élsz, ezért szeretnék megkérni valamire. Rém kel-

lemetlen, és életemben biztosan nem kértem volna ilyesmit, de egy halott ne legyen szégyenlős.

MARA NÉNI: Tehát arra kérlek, vidd el a hamvaimat Velencébe.

TIBI BÁCSI: Tudom, hogy te is öreg és beteg vagy, hogy a hátad közepére sem hiányzik egy ilyen hosszú utazás.

EGYÜTT: De te vagy az egyetlen, akiben megbízhatok.

MARCELLA NÉNI: Kérlek, tedd meg ezt a közös fiatalság emlékére!

CSABI BÁCSI: Barátsággal,

MARA NÉNI: Hálával,

TIBI BÁCSI: Köszönettel,

MARCELLA NÉNI: Szeretettel: Tamás.

MARA NÉNI: Tamáska.

CSABI BÁCSI: Töki.

TIBI BÁCSI: Tyutyu.

TAMÁS: Utóirat: Temetésem helyszínét és időpontját megtalálod a mellékelt gyászjelentésben.

Mindenki a maga módján sopánkodik, vagy csak ül mozdulatlanul. Mara leveszi Mara néni pongyoláját, alatta elegáns kosztüm. Elkezd összecsomagolni a bőröndjét, az életét.

Aztán ki-ki összeszedi magát, összepakolja a csomagját és elindul.

Felcsendiül a temetés zenéje.

A RAVATAL

Az urna a ravatalon.

Mara néni érkezik először. Nagyon csinos, kosztümben, magas sarkúban.

Bejön, körülnéz. Felméri, hogy ilyen alkalma soba többé nem lesz. Odamegy az urnához, megfogja.

Ekkor kutyaugatást hall.

Csabi bácsi érkezik, a kutyával. Mara néni megpróbálja elterelni Csabi bácsi figyelmét.

CSABI BÁCSI: Jó napot.

MARA NÉNI: Szintén családtag?

CSABI BÁCSI: Én... nem. Együtt gyerekeskedtünk.

MARA NÉNI: Én a neje voltam. A második.

CSABI BÁCSI: Fogadja őszinte részvéteimet.

MARA NÉNI: Úgyszintén.

Kerülgetik az urnát.

MARA NÉNI: Már megbocsásson, de szabad ide kutyát behozni?

CSABI BÁCSI: Nem szabad?

MARA NÉNI: Nem tudom, de nem kegyeletsértés?

CSABI BÁCSI: Vigyem ki?

MARA NÉNI: Megtenné?

CSABI BÁCSI: Gyere, Bátor, kimegyünk levegőzni.

Kimennek. Mara néni Marára néz, aki az urna tartalmát gyorsan beleönti a retiküljébe, majd sarkon fordul, kimegy.

Jön Marcella néni, keresztet vet, majd kicseréli az urnát egy másikra, amit ő hozott magával. Így Maránál a hamvak a retiküljében, Marcellánál egy üres urna, az abroszon egy üres urna.

Marcella el, Csabi bácsi visszacsoszog. Végre egyedül marad az urnával, kis bezitálás után elveszi az abroszról.

CSABI BÁCSI: Gyere Bátor, most futunk!

Nagyon lassan elindul kifelé.

Jön Tibi, nagyon késve. Szembe találkozik az urnával „futó” Csabi bácsival. Spéttel jön rá, mi történt. Körülményesen megfordul a tolokocsival.

TIBI BÁCSI: Hé, maga! Álljon meg! Álljon meg! Tolvaj! Rablógyilkos!

Marcella néni jön vissza futva az üres urnájával. Tibi bácsi annyira felizgatta magát, hogy köhögő/fulladásos robamot kap.

MARCELLA NÉNI: Maga meg mit óbégat itt, mi? Mit gondol, mit szól ehhez az atyaúristen? Jaj, hát meg ne haljon itt nekem!

Marcella néni megütögeti Tibi bácsi hátát.

TIBI BÁCSI: Elvitte... elvitte...

MARCELLA NÉNI: Az aztán hót zihér, hogy elvitte, mivel hogy ebben nincsen senki. *(mutatja az üres urnát)* Látta ki volt az?

TIBI BÁCSI: Az az ember azzal a kutyával. Ha futunk, még utolérjük!

MARCELLA NÉNI: Na, hát akkor az egyik lába itt, a másik ott!

Utánuk vetik magukat.

Mara néni és Csabi bácsi eléri a buszt, Marcella néni és Tibi bácsi lekésik.

MARCELLA NÉNI: Milyen busz volt ez? Maga látta, mi volt ráírva?

TIBI BÁCSI: Velence.

MARCELLA NÉNI: Ó, hogy a jóisten rogyasztaná rája az eget! Hogy nőne sündisznó a segglukába! Hogy esne beléje a radai rosseb! Most mi lesz?

TIBI BÁCSI: Semmi. Hazamegyünk. Eleve kár volt idejönni. Mindennek vége.

MARCELLA NÉNI: Egy frászt! Még csak most kezdődik! *(telefonál)* Hálló, rendőrség? Itt özvegy Lamberg Szigfridné. A szomszédom! Bejelentést szeretnék tenni.

Marcella átadja a bábját Tibinek, ezalatt ő egy kis dalt dúdolgatva hátramegy a tükörhöz, elővesz egy rácsos elemet, amit az egymás mellett ülő Csabi bácsi és Mara néni elé helyez le. Ez lesz a fogda.

A HATÁRÁTKELŐ

Letenye, határátkelő. Csabi bácsit és Mara nénit leszállították a buszról, most egymás mellett ülnek egy zárkában.

Hosszú csend.

MARA NÉNI: Azért azt a határőrt nem kellett volna leütnie.

CSABI BÁCSI: Nem tehetek róla. Elöntötte az agyamat a vér.

MARA NÉNI: Egyáltalán minek szólt bele?

CSABI BÁCSI: Hagytam volna, hogy sértegesse magát?

MARA NÉNI: Nem is sértegetett.

CSABI BÁCSI: Hja, akkor bizonyára nekem mondta, hogy „ha nem nyitod ki a táskádat, a sitten fogsz megdögölni, vén kurva”. Már bocsánat.

MARA NÉNI: Jó, hát kissé nyersen fogalmazott a fiatalember. De attól még nem kellett volna leütni.

CSABI BÁCSI: Én kérek elnézést.

Hosszú csend.

MARA NÉNI: Azt mondjuk el nem tudom képzelni, miből gondolták, hogy én hero-int csempészek a retikülömben.

Nagy csend. Majd lassan elkezdenek mindketten röhögni. Egyre hangosabban, egyre felszabadultabban.

MARA NÉNI: Azt se tudom, mi az a heroin! Én még a Rex felügyelőt se tudom nézni, mert gyengék az idegeim.

Röhögnek.

CSABI BÁCSI: Azt mondja meg nekem... hogy a nyavalyába jutott eszébe beleönteni szegény Tökit abba a szatyorba?

MARA NÉNI: Kérem, az egy Dior.

A röhögésből köhögés, krákogás, harákolás lesz.

CSABI BÁCSI: *(csend, Mara néni ásít)* Ha gondolja, a vállamra hajthatja a fejét.

MARA NÉNI: Minek néz maga engem? *(nekidől)* Fordítsa már meg azt a kutyát. Nem bírom, hogy néz.

Csabi bácsi megfordítja a kutyát. Közben Csabi átkarolja Marát, aki zavartan lesüti a szemét. Az indokoltnál hárommal hosszabb pillanat.

Mara néni horkolni kezd Csabi bácsi vállán.

CSABI BÁCSI: Tudja, én egész életemben tisztességesen éltem. Én sosem kerültem összeütközésbe a törvénnyel. Sosem parkoltam a tilosban, sosem blicceltem a vilamoson. Most meg egyetlen nap alatt kegyeletsértés, lopás, drogcsempészet, hatóság elleni erőszak... *(nagy szünet, Csabi elvigyorodik)* Nekem ez rém tetszik.

Mara néni alszik. Mara elengedi, majd kivesz a retiküljéből egy magnókazettát. Odamegy a lemezjátszóhoz (kazettát is le tud játszani), beteszi a kazettát. Felcsendül egy réginek tűnő sláger. Mara odahívja magához Csabit, és amíg a bábok alszanak, elénekelnek egy dalt.

MARA: Megtaláltam én az életemben,
ami a szép.

Vad kalandokat nem is kerestem
sohase még.

CSABI: Így szaladtak el felettem órák, évek.
Végül azt is elfeledtem, hogy még élek.

MARA: Nézz ki kedves, ott az ablakon túl
ragyog az ég.

CSABI: Nézd, amint a tél tavaszba fordul,
gyönyörű szép.

EGYÜTT: Most még érzem, hogy vár,
holnap késő lesz már...

Az éjszakából reggel lesz: megérkezik Tibi bácsi és Marcella néni. Tibi bácsin rengeteg kitüntetés.

Csabi bácsi és Mara néni még alszik, Csabi és Mara a mikrofonnál.

Tibi bácsi bekiabál a határátkelő kis bódéjába. (Tibi bőröndje megfordítva.)

TIBI BÁCSI: Mi? Hogy mi ez?

MARCELLA NÉNI: Tudja mi ez, fiam? Két hónap magánzárka!

TIBI BÁCSI: Mégis honnan lenne ilyenem, vettem a Vaterán? Személyesen Ferenc József tűzte a mellemre, miután ellőtték a lábamat a világháborúban! Igen, jól hallotta, én a lábamat adtam a hazáért! Ki a felettese? Azonnal beszélni akarok a felettesével!

MARCELLA NÉNI: Húzza ki magát, ha egy nemzeti hőssel beszél! És azonnal adja át a bizonyítékot!

Mara néni retikülje, amelyben a hamvak vannak, kirepül a bőrönd mögül. Marcella néni felveszi.

MARA: Rég bezártam én a szívemet, mert
minek a baj.
Egy szerelmes pillanat most mégis
összezavar.
CSABI: Bent a szívben rügy fakad, s a jég már olvad.
Most ölelj, míg tart a nap, de nem lesz holnap.
MARA: Most ölelj, míg tart az éj, a csókom
csak a tiéd.
CSABI: Úgy szeress, mint nem szerettél senkit
sohase még.
EGYÜTT: Holnap másképp lesz már.
Most még csak téged vár.
Hát csókolj meg kérlek,
vagy búcsúzz el végleg.
Holnap késő lesz már...

Begördülnek, Marcella néni kezében Mara retikülje a hamvakkal.

MARCELLA NÉNI: Na ugye, megmondtam, hogy menni fog!
TIBI BÁCSI: Maga túl sok Columbót néz. Nem vagyok én ilyen izgalmakhoz szokva.
MARCELLA NÉNI: Akkor jobb, ha hozzászokik, maga nemzeti hős. Megyünk Velencébe.

*Marcella néni felszáll a Babettára, utána köti Tibi bácsi tolószékét.
Berúgja a motort. Mara néni ekkor ébred fel.*

MARA NÉNI: Hé! Hé! És velünk mi lesz?
MARCELLA NÉNI: Fiúk! Azt a két pernahajdert még tartsák bent egy fél napig!
MARA NÉNI: *(Csabi bácsit ébresztgeti)* Ébredjen! Csináljon már valamit!

Marcella néniék elhajtanak.

MARA NÉNI: Maga ezt meg fogja keserülni!

*A lejátészó bekapja a szalagot, a zene felgyorsul-lelassul, úgy szól, mint az össze-
vissza nyűtt magnószalag. Marcella néni Tibi bácsival száguld az autópályán,
majd Marcella néni fejéről lerepül a szemüveg (Mara veszi le, röpteti el), a Babetta
felborul.*

TIBI BÁCSI: Mit csinál? Meg fogunk halni!

*Csabi odarohan a lejátészóhoz és kikapja a kazettát. Az ujjával megpróbálja vissza-
tekerni a kibúzódtott szalagot.*

ÚTON

Mara néni kipakolja az ékszereit, amivel megvásárolja a szabadulást.

MARA NÉNI: Ezt a kis ezüst nyakláncot a kereszttel Moszkvából hoztuk 1958-ban. Ezt a kis brillt szegény megboldogult harmadik férjemtől kaptam '62 tavaszán. Ez... ez egy antik medál, szegény megboldogult második férjem édesanyjától. Ez itt a karikagyűrűm, tessék, vigyék ezt is, ha már ilyen szégyentelének. *(Kirak egy karikagyűrűt. Aztán még egyet. És még egyet. Összesen ötöt.)*

Mara néni és Csabi bácsi előtt felemelkedik a rács.

CSABI BÁCSI: Maga mégis hányszor volt férjnél?

MARA NÉNI: Maga hallgasson! Ha magán múltna, itt maradhatnánk ítéletnapig.

CSABI BÁCSI: *(sértetlen)* Kérem, én akár itt is maradhatok.

RÁDIÓ: Két magyar nyugdíjas közúti balesetet szenvedett Szlovéniában. A ljubljana-i magyar nagykövetség tájékoztatása szerint senki sem sérült meg életveszélyesen. A rendőrség még vizsgálja a baleset körülményeit. A magyar turistákat a ljubljana-i Egyetemi Kórház intenzív osztályára szállították. Most pedig az időjárásról...

MARA NÉNI: Na, nem jön?

CSABI BÁCSI: Hová?

MARA NÉNI: Ne keresse magát, siessen! Elkapjuk őket!

KÓRHÁZ

Marcella néni és Tibi bácsi a ljubljana-i kórházban. Marcella néni a családját mutogatja a telefonján.

MARCELLA NÉNI: Ezek meg a kaktuszok... Ez a fiam, a menyem, Tomi, Lili, és a kis Jessica. Jaj, nem az a szőrös, az a kenguru, hanem ez az aranyos... Most költöztek ebbe az új magánházba, mert jön az újabb gyerek. Jason. Most megint nem repülhetnek, mondjuk ezt megértem. De minden nap beszélünk, tiszta olyan, mintha ott élnék velük én is, tényleg, tisztára olyan. Reggelenként például szoktam a kis Jessicának esti mesét mondani. Merthogy ott reggel van este, érte.

Tibi kinéz, Marcella néni folyamatosan beszél, de fokozatosan elbalkul. Végül már csak némán gesztikulál. Tibi kilép a bábja mögül, a lemezjátszóhoz megy, bekapcsolja a saját dalát.

TIBI: Régi, kedves, jó barátok,
Kávéházi társaságok,
Hosszú lábú barna lányok,
Hol találok újra rátok,
Hogyha szólnak el se táncolt régi valcerek,
Mert az élet összekarcolt, ócska hanglemez,

Álmomban halkan
Felsír egy dallam,

Vajon hol az a szív,
És hol az a vágy,
Mi régen elhagyott,
Vajon hol az a perc,
És hol az az arc,
Ki már nem én vagyok?

Bennem szól még a dal,
Minden bút elzavar,
Meforgat, felkavar,
Mindig szól már a dal.

Marcella néni fokozatosan felhangosodik.

MARCELLA NÉNI: Most nézze meg ezt az édes kis pofiját, hát nem édes?

TIBI BÁCSI: Nem tudok érzelmileg viszonyulni. Ez a maga élete. Én nem ismerem ezeket az embereket.

Hosszú szünet.

Párbuzamos jelenet: Mara néni és Csabi bácsi a főút mellett stoppolnak, Szlovéniában. Folyamatosan húznak el mellettük az autók.

CSABI BÁCSI: Citroën Picasso. Dacia Logan. Vigyázzon, kamion!

MARA NÉNI: *(az elbúzó kamion után kiabál)* Quo usque tandem abutere Catilina patientia nostra?

CSABI BÁCSI: Kérem?

MARA NÉNI: Tudja, amikor megismerkedtünk Tamáskával, én már a rektor úr mellett dolgoztam mint gyors- és gépírónő. Őt akkor helyezték oda tanársegédnek. Istenem, hogy mennyit járt a nyakamra! Valamiért a fejébe vette, hogy engem az ő klasszikus műveltsége fog levenni a lábamról. Így aztán elkezdett nekem latinul leveleket írni.

CSABI BÁCSI: Ez igen szép.

MARA NÉNI: Én meg szótárazhattam egész éjjel, csak nem vallhattam be, hogy egy szót se értek latinul. Azok a levelek ma is megvannak. Mini Morris. Képzelve, már kívülről tudom mindet. Odi et amo quar' id faciam fortasse requiris... Csak a szeme színét, azt nem tudom felidézni. Napok óta ezen gondolkodom, de egyszerűen nem emlékszem.

Egy autó lassítani kezd, futnak, de tovább bajt. Csabi bácsi az öklét rázza utána.

CSABI BÁCSI: Gazember.

MARA NÉNI: Maga emlékszik?

CSABI BÁCSI: A Töki szemére? Nem tudom. Az összes fényképen fekete-fehér.

MARA NÉNI: Na látja, hát ez az! Úgy tűnünk el a világból, olyan nyomtalanul, mint-ha sose lettünk volna. Ez engem rettegéssel tölt el.

Megint autó, megint vaklárma.

MARA NÉNI: Mit is mondott, hogy hívják a kutyust?

CSABI BÁCSI: Bátor.

MARA NÉNI: Gábor?

CSABI BÁCSI: Nem. Bátor. *(hangosan mondja, mert pont elhúz egy kocsi)* Bá-tor.

MARA NÉNI: Ámor? Milyen szép!

CSABI BÁCSI: Bátor!

MARA NÉNI: Jávor? Érdekes...

CSABI BÁCSI: Bátor!!!

MARA NÉNI: Mindegy. Maga legalább nincs egyedül. De énrám senki nem fog emlékezni. Senki nem fogja tudni, milyen színű volt a szemem.

CSABI BÁCSI: Én emlékezni fogok a maga szemére. A szavamat adom.

Hosszan néznek egymásra, a fiatalok is. Ekkor fűkez le mellettük egy autó. Dudál.

Eközben a kórházban:

MARCELLA NÉNI: Jó, akkor meséljen maga. Mi történt a lábával?

TIBI BÁCSI: Semmi köze hozzá.

MARCELLA NÉNI: Jó, akkor ülünk kukán és várjuk meg, amíg csendben meghalunk.

Hosszú szünet.

TIBI BÁCSI: Abban az évben történt, amikor megkaptam a jogi diplomámat. Fiatal voltam, jó kiállású, minden ujjamra akadt egy nő.

Marcella néni felhorkan.

TIBI BÁCSI: Egyszer egy társasággal barlangászni mentünk a Mátyás-hegyre. Volt ott egy kislány, akit nagyon le akartam nyűgözni, ezért fogadásból lemásztam egy szűk járaton. A többiek odafent maradtak. Már mélyen lent jártam a barlangban, amikor megcsúsztam, és olyan szerencsétlenül szorult be a lábam, hogy nem mozdulhattam se föl, se le. A többiek nem hallották a kiáltásaimat. Így aztán kénytelen voltam a svájci bicskámval levágni a saját lábamat. Combközéptől.

MARCELLA NÉNI: Aha. Ezt én is láttam a Spektrumon.

Ekkor érkezik meg Csabi bácsi és Mara néni. Csozogva.

MARA NÉNI: Ahá! Megvannak!

CSABI BÁCSI: Kezeket fel!

TIBI BÁCSI: Na, már csak maguk hiányoztak.

MARA NÉNI: Adják át az elhunytat, és már itt se vagyunk.

MARCELLA NÉNI: Azt leshetik!

Farkasszemet néznek egymással, feszült csend, mint az akciófilmekben, amikor sokan fognak egymásra sok pisztolyt.

Nagyon hosszú, kitartott pillanat, a színészek a Volt egyszer egy Vadnyugat dallamát dúdolják, Tibi bácsi tolószéke a megfelelő pillanatban megnyikordul.

Csabi bácsi kiold, leül.

MARA NÉNI: Maga meg mit csinál?

CSABI BÁCSI: Nem tudok ennyit állni.

TIBI BÁCSI: Üdv a klubban.

Marcella néni és Mara néni is feladja, leülnek. Hosszú csend. Mindenki pibeg.

MARCELLA NÉNI: Végülis mind ugyanoda megyünk, nem?

CSABI BÁCSI: Hát akkor... menjünk. *(nem mozdul)*

MARA NÉNI: Menjünk. *(nem mozdul)*

MARCELLA NÉNI: Menjünk. *(nem mozdul)*

TIBI BÁCSI: Menjünk. *(nem mozdul)*

Hosszú szünet. Marcella néni átadja Mara néninek a retikült. Már nincsenek benne a hamvak, Marcella átöntötte az urnába. Ragaszkodik hozzá, hogy az urnát ő vigye. Mara néni egy bólintással belemegy. Feltápáskodnak, elindulnak.

Már félig kint vannak, amikor:

TIBI BÁCSI: Állj!

MARCELLA NÉNI: Mi az?

TIBI BÁCSI: A gyógyszereim! Bent maradtak a gyógyszereim!

MARCELLA NÉNI: Majd én adok magának az enyémből.

TIBI BÁCSI: Vérnyomáscsökkentő?

MARCELLA NÉNI: Van.

TIBI BÁCSI: Vízhajtó?

MARCELLA NÉNI: Van.

TIBI BÁCSI: Antidepresszáns?

CSABI BÁCSI: *(lesújtóan)* Van.

Csabi bácsi belekarol Mara nénibe és leteszi Bátort a nyanyatankkal. Itt fogja elhagyni.

TIBI BÁCSI: Akkor mehetünk.

CSABI BÁCSI: De hová?

MARCELLA NÉNI: Hát Velencébe!
MARA NÉNI: Éjjel fél tizenegykor?
TIBI BÁCSI: Akkor hová?

*Egy villanypóznán plakát: Funky Disco Party. A négy öreg közel hajolva döbbenet
olvassa.*

MARCELLA NÉNI: Mi az a Funki Disco Party? *(mondja fonetikusán)*

Snitt: már a buliban vagyunk.

LJUBLJANAI ÉJSZAKA

A buli helyszíne. Bárpult, diszkógömb. Hangos zene.

*Tibi bácsi és Csabi bácsi a bárpultnál isznak. Mellettük az urna a felespoarak
között, a pulton. Tibi bácsi már részeg. Ez lehet, hogy Csabi bácsi antidepresszán-
sainak is köszönhető.*

TIBI BÁCSI: Na, akkor most elmesélem magának. Volt nekem egy szeretőm Veszprémben. Én akkoriban Balatonfűzfőn voltam a vegyianyaggyárban. Legényember voltam, elég jól is kerestem. Lényeg a lényeg, vettem egy Triumph motort.

CSABI: *(bólogat)* Az akkoriban nagy szó volt.

TIBI BÁCSI: Hát nem vettem meg a nőket, tudja, hogy van az. Elég az hozzá, hogy egy szombati napon mondom az én főpincér barátomnak, hogy te Sanyi, én átme-
gyek Veszprémbe a kislányhoz, nem akarsz-e jönni. Mire ő, hogyne jönnék, de akkor hozok egy üveg konyakot. Nem kell mondanom, két üveg konyakot hozott. A Sanyi.

Csabi bácsi a női WC felé tekintget.

*Párbuzamos jelenet: Mara néni és Marcella néni szépítkeznek a női WC-ben. Ez ko-
rúkból következően egy hosszú folyamat. Csak az arcukat látjuk, mintha tükörbe
néznének, amelynek mi ülünk a másik oldalán.*

MARA NÉNI: Már megbocsásson, de muszáj megkérdezni: maga végeredményben milyen nexusban állt az elhunytal?

MARCELLA NÉNI: Ezt hogy érti?

MARA NÉNI: Esetleg szintén a neje volt?

MARCELLA NÉNI: Hogy én? Neeem. *(szünet)* A szeretője voltam.

MARA: Vagy úgy. *(szünet)* És szabadna tudnom, körülbelül mikor?

MARCELLA: Körülbelül 1953. október 6-tól 1957. május 15-ig.

MARA: Ó. Hála istennek.

MARA NÉNI: Milyen a hajam?

Váltás a bárpulthoz.

TIBI BÁCSI: Fűzfőtől Veszprémig nem is volt semmi probléma. Csakhogy Veszprém, ugye, egy dimbes-dombos város, az én szeretőm meg lent lakott a völgyben. Na, mondom, Sanyi, kapaszkodjál, mer én ezen a szép lejtőn elengedett kézzel fogok legurulni.

Csabi a női WC felé néz.

TIBI: *(ő is odanéz)* Tetszik magának, mi?

Csabi nem válaszol.

TIBI: Én azt mondom, ne nagyon kerülgesse a forró kását.

TIBI BÁCSI: Kapja derékon, mondja meg neki, aztán durr! Bele a közepébe.

CSABI BÁCSI: Hová, kérem?

TIBI BÁCSI: Pontosan úgy, ahogy mondom! Ebben a korban már nincs idő totójázni.

Mara néni feltesz egy másik parókát, nézegeti. Úgy ítéli meg, hogy sok. Leveszi, feltesz egy másikat. Nem tud dönteni.

Marcella néni eközben folyamatosan iszik.

MARA NÉNI: Jaj, nem is tudom. Nem illik ezt már az én koromban.

MARCELLA NÉNI: Jó, akkor ötödször is elmondom: maga a korához képest remekül néz ki. Húsz évet letagadhatna.

MARA NÉNI: Gondolja, tetszem neki?

MARCELLA NÉNI: Gondolom.

MARA NÉNI: Nem illik ezt.

MARCELLA NÉNI: Ne kéresse már magát, mint egy flancos elsőbálozó!

MARA NÉNI: De amikor éppen úgy érzem magamat! Maga ezt érti?

MARCELLA NÉNI: Nem.

Tibi bácsiék isznak.

TIBI BÁCSI: Na, és? Ficákol-e még odalent?

CSABI BÁCSI: Hogy mondja?

TIBI: Hát hogy legénykedik-e még? Áll-e még a zászló? Berúgja-e a motort? Reszeli-e az öntöttvasat? Érti, hát hogy itt-a-piros-hol-a-piros?

CSABI BÁCSI: Ott hagyta abba, hogy nekiment a lejtőnek Veszprémben.

TIBI BÁCSI: Elengedett kézzel!

Ezúttal Mara és Marcella néz bele a tükörbe. A fiatal arcukat vizsgálják.

MARA: De hát maga is csak volt szerelmes.

MARCELLA: Voltam.

MARA: Na látja, akkor igazán megérthet engem.

MARCELLA: Nem mindegy az magának?

Marcella a saját arca elé emeli Marcella nénit.

MARCELLA NÉNI: Úgyis mind egyedül halunk meg.

MARA NÉNI: *(parókat vált)* Lehet, hogy mégis inkább a szőke.

Csabi bácsi tovább poharazgat Tibi bácsival.

CSABI BÁCSI: Maga sose nősült meg?

TIBI BÁCSI: Nem, hála istennek. Kicsit azért bánom.

CSABI BÁCSI: Én éppen 10 éve temettem el a feleségemet. Mindig azt gondoltam, én megyek el előbb. Aztán meg azt, hogy már úgyszincs sok hátra. Szép életem volt, nem panaszkodhatok. Csak aztán ott volt a kutya, a feleségem kutyája, azzal csak kellett törődni. Hát nem? Hát de. Ritka okos egy jószág, díjakat is nyert. Még most is látszik a szemében, milyen okos, pedig már járni se tud. Ugye, Bátor? Bátor? Bátor!

Csabi bácsi ekkor veszi észre, hogy Bátor eltűnt. Pánikba esik.

CSABI BÁCSI: Hol a kutya? Bátor! Bátor!

Csabi bácsi elindul megkeresni a kutyát.

Mara néni majdnem kilép a mosdóból, de megtorpan.

MARCELLA NÉNI: Na, menjen, menjen, jó lesz már! Úgy néz ki, mint szarospista Krisztus neve napján!

MARA NÉNI: Gondolja, vár engem?

MARCELLA NÉNI: Várja magát!

Mara néni kilép a WC-ből, nagyon szép (már ugye, amennyire). Csabi bácsival még épp meglátják egymást, kitarzott pillanat zenével, de Csabi elviharzik a kutyát keresni. Mara néni áll a WC előtt és nem érti, mi van. Aztán nagyot sóhajt, kibúzza magát, sarkon fordul, és magára zárja a WC-t. Mara hátat fordít.

A WC előtt Marcella néni és Tibi bácsi, Mara néni bezárkózva odabent. Dörömbölnek.

MARCELLA NÉNI: Ne gyerekeskedjen már, jöjjön ki!

TIBI BÁCSI: Biztos meghalt.

MARCELLA NÉNI: Ne mondjon már ilyet!

TIBI BÁCSI: Miért? Nem lenne szokatlan az ő korában.

Dörömbölnek.

TIBI BÁCSI: Talán megsértődött.

MARCELLA NÉNI: Még szép hogy! Az a vén f*sz egész úton hitegette, most meg csak úgy hátat fordít és elviharzik! Maga hogy érezné magát a helyében?

Szünet. Dörömbölnek.

MARCELLA NÉNI: Csináljon már valamit! Rúgja be az ajtót!

TIBI BÁCSI: Én?

MARCELLA NÉNI: Csak férfiakkal ne kezdjen az ember!

Csabi bácsi visszatér Bátorral. Marcella néni nekiugrik.

CSABI BÁCSI: (*a kutyának*) Jaj, Bátor, hát mért nem szóltál, hogy otthagytalak, te? Hát mindent én tartsak észben?

MARCELLA NÉNI: Maga szerencsétlen! Ez mind maga miatt van!

CSABI BÁCSI: Mi?

TIBI BÁCSI: A nagyságos asszony bezárkózott a klozetba hisztériázni.

CSABI BÁCSI: De hát én? Hát mit csináltam én?

MARCELLA NÉNI: Menjen, beszéljen a lelkére.

Csabi bácsi diszkréten kopog. Hallgatózik, odatartja a fülét. Megint kopog. Lehúzzák a WC-t, kicsapódik az ajtó, majdnem fejbe vágja Csabi bácsit.

Mara néni kilép, méltóságteljes, boldog. Csodálkozva néz végig a többiekben.

TIBI BÁCSI: Na, végre!

MARCELLA NÉNI: Hála a magasságos jóistennek!

CSABI BÁCSI: Úgy aggódtunk magáért!

MARA NÉNI: Igen?

CSABI BÁCSI: Hát persze!

MARCELLA NÉNI: Jól van?

MARA NÉNI: Köszönöm, kitűnően. (*súgva Marcella néninek*) Már öt napja nem sikerült... de most sikerült.

CSABI BÁCSI: Bocsánat... én... én csak...

MARA NÉNI: Igen?

CSABI BÁCSI: Én igazán nem akartam felzaklatni... csak tudja, a Bátor miatt...

A Bátor nem annyira hallatszik, mert felhangosodik a zene.

MARA NÉNI: Mit mond?

CSABI BÁCSI: Én csak a Bátor miatt... (*mint fent*)

MARA NÉNI: Ámor nyila?

CSABI BÁCSI: Mi?

MARA NÉNI: Azt mondta, eltalálta Ámor nyila?

MARCELLA NÉNI: Azt!

MARA NÉNI: Istenem, megint egy ilyen klasszikus férfi!

Mara néni megszédül, Csabi bácsi elkapja.

CSABI BÁCSI: Kapaszkodjon csak belém. Van itt még erő!

TIBI BÁCSI: Nem azt mondta, hogy a Bátor...?

MARCELLA NÉNI: Nem! Na, jöjjön, mi most iszunk egy felest.

TIBI BÁCSI: Isten-isten. (*Csabinak, a báb fölött*) Aztán csak ügyesen!

CSABI BÁCSI: *(zavarban állnak egymással szemben, tökölés, harákolás, majd végre felkéri táncolni)* Szabad, kérem?

MARA NÉNI: Részemről az öröm.

Zene, buli, tánc. Mara néni és Csabi bácsi boldogan táncol a funky zenére.

Marcella néni és Tibi bácsi isznak az urnával. Mindig koccintanak az elhunytal is.

TIBI BÁCSI: *(az urnával mutatja a közeli barátságot)* Szóval maga meg ő... mi?

MARCELLA NÉNI: *(már elég részeg)* Most mondja meg őszintén, mit kellett volna csinálnom? Csapkodtam volna magam a földhöz, mint a többi hülye liba, hogy jaj, így a tisztesség meg úgy a tisztesség? Szeretett engem, én is szerettem őtet. El is vett volna, csak hát ugye nem lehetett, mivel akkor már elvette az Ilikét.

TIBI BÁCSI: De később elvált tőle.

MARCELLA NÉNI: *(egyre részegebb)* Akkor már mindegy volt.

MARCELLA: *(a báb fölött)* Én megmondtam neki, ha én egyszer férjhez megyek, tőlem akár meg is gebedhet, mer engem többet nem lát. Hát a lófasznak is van ám vége. *(visszavált a bábra)*

MARCELLA NÉNI: Szegény uram meg, isten nyugossa, áldott jó ember volt, de hát azt nem lehetett mondani rá, hogy olyan nagy hogymondják lett volna. Segítsen már, mi annak a neve.

TIBI BÁCSI: Lepedőakrobata?

MARCELLA NÉNI: Az. Nahát, azt igazán nem lehetett rá mondani.

TIBI BÁCSI: És a Tyutyu? Soha többé nem találkozott vele?

MARCELLA NÉNI: Egyszer fölhívott telefonon. Nem olyan régen. Mondom, hát maga, mire ő, hát, mire én, ugyan már, mire ő. Hogy mennyit jut eszébe az én vörös hajam, ahogy lobog a szélben a vasútállomáson. Ilyen hülyeségeket beszélt, le volt már robbanva nagyon. Azt akarta, látogassam meg.

TIBI BÁCSI: És meglátogatta?

MARCELLA NÉNI: Nem én. Nem is, hogy őt úgy látni... Nyilván az is. De inkább a hiúság. Hogy amikor elbúcsúztam tőle anno, tudja, egy ilyen kis tűzrőlpattant vörös, szóval hogy az maradjon meg neki. Nem ez a ronda kövér vénasszony. De már bánom.

TIBI BÁCSI: Hogy nem látogatta meg?

MARCELLA NÉNI: Azt is. Meg azt az ötven évet, amíg nem voltam vele.

Abogy erről beszél, Tibi meglátja benne a fiatal Marcellát. Egy tűzrőlpattant vörös. Marcella a mikrofonhoz lép, megrázza a haját.

MARCELLA: Amíg te nem voltál velem,

A vágyról mit sem tudtam én.

Csak ringatóztam csendesen

A lét vizén.

Oly szép volt, mint egy lányregény,

Mégis rettentően untam én.

Másra vágytam én.

Anyám is intett: nem szabad!
Vigyázz, vigyázz, hogy mit kívánsz.
Amint az örvény elragad,
Legyőz a láz.
A szíved egyszer, ha megszakad,
Nem kaphatsz többé másikat.
Nem kapsz másikat.

Mégsem kérlek, hogy el ne hagyj,
Nem bánom, bármi jön ezután.
Állunk itt, míg a víz szalad,
Kettős tükörkép a Dunán.

A szívemben most már így marad,
Kettős tükörkép a Dunán.

TIBI: Táncol velem?

MARCELLA: Én?

TIBI: Maga.

MARCELLA NÉNI: Ugyan már. Én már nem szeretek mozogni. Maga meg nem tud. Mit akarunk mi egymástól?

Marcella néni megfogja Tibi bácsi tolókcóját, a zene ritmusára tologatni kezdi. Nevetnek.

VELENCE

A kisöregék megérkeznek Velencébe.

TIBI BÁCSI: Lényeg a lényeg, a szalagfűrész mellett álltam éppen, amikor odalépett hozzám egy kislány az irodáról, én meg úgy belefeledkeztem, hogy... *(meqlátja a tengert)* A tenger!

CSABI BÁCSI: Bátor, nézd, a tenger!

MARCELLA NÉNI: Valahogy a tévében nagyobbak tűnt...

Tamás beleszórása a tengerbe. Marcella néni Mara néninek akarja adni az urnát, de ő udvariasan elhárítja, belekarol Csabi bácsiba. Tibi bácsi játékosan meglegyinti Marcella néni hátsóját, hogy menjen már, szórja ő. Marcella néni szórja. Már ugye azt, ami maradt, mivel a különböző állomásokon mindig kiszóródott belőle valamennyi. De ez talán már nem is fontos.

Állnak, köhögnek, majd lassan, nehézkesen leülnek a mólóra.

TIBI BÁCSI: És most?

MARCELLA NÉNI: Hát akkor... menjünk. *(nem mozdul)*

MARA NÉNI: Menjünk. *(nem mozdul)*

CSABI BÁCSI: Menjünk. *(nem mozdul)*

TIBI BÁCSI: Menjünk. *(nem mozdul)*

A bábok a mólón ülnek, a színészek lassan kilépnek mögülik.

MARA: Szerintem igyunk egy jó kávé.

CSABI: Szerintem ez egy rém jó ötlet.

MARCELLA: Mondjuk biztos jó drága.

MARA: De olasz!

CSABI: Ne aggódjék, meghívom.

A színészek kiülnek a nézőtérre, szemben a bábokkal.

Az eddig csak recsegő gramofonlemezről Tamás hangja szólal meg: Tennyson Ulysses-e.

TAMÁS: Nem sok értelme, hogy henye királyként

csöndes tűzhelynél, tar sziklák között,

egy öreg nő oldalán szabjam a

kétes törvényt egy vad népnek, amely

tisztel, és alszik, zabál és nem ismer.

Utaznom kell, hogy fenéig ürítsem

az életet; tudtam mindig örülni,

tudtam szenvedni, másokkal, akik

szerettek, és egymagam; nagy lett a nevem;

mert éhes szívvel folyton csavarogva

sokat láttam, embert, városokat,

szokást, tájat, törvényt, kormányokat,

nem akárki voltam, s mindenki tisztelt;

része lettem mindannak, ami ért;

de minden tapasztalás látkörén túl,

ott tündöklük a be nem járt világ

s szegélye úgy fut, ahogy üldözöm.

Untat várni, elmúlni csiszolatlan

rozsdállva és nem munkában ragyogni!

Csak lenni: még nem élet. Ezer élet

együtt se volna sok, és hogy fogy ez

az egy is; pedig minden óra, mellyel

a nagy csöndet megrablom, valami

új hír hozója; s szégyen volna néhány

napért raktáron óvni magamat

s ezt az ősz lelket, mely mint lemenő

csillag, az emberész minden határán

túlra követni vágyik a tudást.